

Anne Blokker: 1 seconde

Uitgeverij mijn bestseller, 2021 ISBN: 9789403612737

Ongeval, Hersenletsel, Post Commotioneel syndroom (PCS), Darmziekten, Colitis Ulcerosa, Prikkelbaar Darmsyndroom (PDS), Syndroom van Tietze; Perspectief Patiënt

Over het boek:

Anne is 18 jaar wanneer zij op haar scooter naar huis rijdt. Een normale dag eindigde in een nachtmerrie, ze werd geschept door een auto. Ze keek de dood in de ogen en wist dat haar leven niet meer hetzelfde zou zijn. Pas maanden later kwam de grote klap. Een onzichtbare klap voor de buitenwereld, maar een zichtbare voor haarzelf. Ze moest gaan revalideren en keuzes maken. Toen het haar allemaal teveel werd begon ze met het opschrijven van haar angsten en emoties. Anne kent geen schaamte en vertelt dan ook open en eerlijk alles wat zij meegemaakt heeft. Het boek gaat over vallen en opstaan, er sterker uitkomen en het nooit opgeven van je dromen. Maar ook over de onzekerheden die bij het studentenleven horen. De ene na de andere tegenslag, maar ze bleef vechten. Anne geniet tegenwoordig van alles wat ze heeft en ziet overal het positieve van in. Anne heeft dit boek geschreven voor haarzelf, maar ook zodat haar omgeving haar beter zou begrijpen. De worsteling van onbegrip is wat ertoe bijgedragen heeft dat Anne in een diep gat terecht kwam, waar zij niet gemakkelijk uit kwam. Niemand ziet, voelt of begrijpt haar pijn, want met woorden uitleggen lukte niet. Opschrijven lukte haar wel.

Over de auteur:

Anne Blokker (2000) woont in Brede en is student fysiotherapie. Ze schreef een autobiografie naar aanleiding van een ongeval in 2019, wat haar leven op zijn kop zette. Anne is een positieve meid, die sindsdien overal het beste van probeert te maken en geniet van ieder kleins wat haar gegeven is.

Inzien:

Het boek kun je [hier](#) inzien

Bespreking:

Anne wordt op de scooter aangereden door auto, waardoor ze met haar hoofd op de grond terecht. Op de CT scan is niets te zien, in het ziekenhuis wordt de wond op haar hoofd behandeld en mag ze naar huis (dus licht traumatisch hersenletsel). Anne woont op zichzelf en vindt ondersteuning bij haar ouders en vrienden. Het ongeluk bracht namelijk heel wat werk met zich mee, zo moest er aan de letselschadezaak gewerkt worden. Na half jaar met verschillende klachten (heftige hoofdpijnen, vermoeidheid, concentratieproblemen) rond te hebben gelopen klopt ze aan bij een neuroloog. Op de MRI-scan is niets te zien en ze krijgt de diagnose post-commotioneel syndroom. Door

de neuroloog werd ze verwezen naar een revalidatiecentrum, de wachtlijst was echter wel heel lang. Één jaar na het ongeluk begint ze aan revalidatie. Haar revalidatieproces verloopt niet heel makkelijk, maar zorgt wel voor positieve gevoelens, veerkracht om meer te gaan ondernemen. Aan het einde van proces ziet ze in hoe belangrijk zelfmanagement is.

Citaten:

“Zit ik dan, met een niet-aangeboren hersenletsel op mijn 19de. In de bloei van mijn leven. Niet wetende of ik ooit nog de oude ik ga worden. Niet wetende of ik mijn studie ga kunnen afmaken, of ik mijn studentenleven nog ga kunnen leven.”

“School doet eigenlijk helemaal niets. Ze komen mij nergens in tegemoet, regelen niet als ik daarom vraag. Het enige wat ik heb zijn lieve docenten die vragen of het goed gaat en of ze wat kunnen doen. Helaas kan dat dus niet, want de decaan en de examencommissie denken daar anders over.” (p.65)

“het is heel erg lastig om een ziekte hebben die niemand ziet. Dat doet veel met je emoties. Niet alleen dat wat ik heb, alle ziektes die je niet kunt zien kunnen bepaalde emoties of gevoelens met zich mee brengen. Ik heb hier onwijs mee gezeten. Ik was bang dat niemand er iets van zou begrijpen.” (P.66)

“Ik ben de vergoeding van mijn revalidatie toen maar gaan proberen te declareren via mijn eigen zorgverzekeraar, in de hoop dat zij mij wel kunnen helpen. Helaas is dat tot 2 keer toe aanvragen ook mislukt. (...) Van mijn ziekte is de kans op volledig herstel bijna onmogelijk e is het daarom niet de moeite waard om het voor mij te vergoeden (...) Na heel veel heen en weer gepraat kreeg ik eindelijk een gesprek met mijn verzekeraar en de verzekeraar van de tegenpartij. Moet je nagaan, langer dan een jaar na mijn ongeluk. Maar goed, het gesprek was er en eindelijk iemand die van de tegenpartij aan de bel trok. (...) Mijn collegegeld zou ook vergoed worden, omdat ik een jaar over moest doen. Ook kreeg ik een begeleidster die mij zou gaan begeleiden met het weer naar school kunnen, leren en toetsen maken.” (P.72)

“Zoals gezegd over de verzekeringen, liep alles niet zo vlekkeloos. Ik ben dus eerst begonnen met een stukje “stepped care”. Dit houdt in dat ik fysiotherapie, ergotherapie en een psycholoog ga krijgen in de eerste lijn, dus niet via revalidatieproces. (...) Mijn ouders en ik zijn dit slim gaan aanpakken. Alle therapeuten die in het revalidatiecentra werken waar ik hoopte te komen, werken ook afzonderlijk van elkaar in andere of eigen praktijken. Wij zijn die personen dus gaan benaderen in een andere praktijk. De reden waarom we dit gedaan hebben is als volgt. Al deze mensen zouden mij ook kunnen behandelen tijdens de revalidatie procedure in het revalidatiecentrum. Al deze mensen weten dus het beste hoe zij mij moeten behandelen (meer helpen). Zij hebben meer kennis over mijn klachten dan een standaard therapeut in de praktijk.” (p.74)

“Mama kreeg bossen bloemen, kaarten, cadeaus en allemaal bezoek (op afstand). Ik kreeg misschien 2 kaartjes, een aantal whatsappjes en 2 vriendinnetjes die een keer zijn

langs gekomen. Toen mijn hoofd wond weg was en ik weer iets meer probeerde te ondernemen vroeg niemand meer hoe het met mij ging. Wanneer iets niet meer zichtbaar is denken mensen al gauw dat alles ook weer over is. Ik zat hier echt mee, ik praatte hier ook echt heel erg over. Met mijn therapeuten met mijn ouders. In het begin begreep niemand mij en dachten ze dat ik aandacht te kort kwam, maar na een tijdje begrepen ze mij heel erg goed. Mama had een vooruitzicht, zij wist waar ze ongeveer aan toe zou zijn. Mama had een droomman, 2 kinderen, een leuke baan en vele reizen gemaakt. ” (p.99)

“(...) stepped care proces en daarna gekeken zou worden of er nog extra hulp nodig was. Helaas was dat het geval. Vanaf maart ben ik alles op alles aan het zetten om van mijn klachten af te komen, maar dit heeft nog geen baat gehad. Er is daarom keuze gemaakt om er nog eens 4 maanden bovenop te zetten.”